

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-180/2024-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Ante Galića, predsjednika vijeća, Sanje Štefan i Ljiljane Karlovčan-Đurović, članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika – specijalista Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja SAMOBORČEK EU GRUPA d.o.o., Samobor, OIB: 99947212783, kojeg zastupa Pavle Fellner, odvjetnik u Zagrebu, Jurišićeva 1a, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Ulica grada Vukovara 23/V, OIB: 95857869241, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Samobora, Samobor, Trg kralja Tomislava 5, OIB: 33544271925, zastupane po opunomoćeniku Mariu Bogiću, odvjetniku u Zagrebu, Slavonska avenija 1c, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 26. rujna 2024.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, klasa: UP/II-034-02/24-01/373, urbroj: 354-02/6-24-5 od 20. kolovoza 2024.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

III. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troška odgovora na tužbu.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja kao neosnovana (točka 1. izreke rješenja), te je odbijen zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka kao neosnovan (točka 2. izreke rješenja).

2. Protiv navedenog osporenog rješenja tužitelj je podnio tužbu kojom osporava zakonitost pobijanog rješenja smatrajući da je tuženik pobijanom odlukom pogrešno primijenio odredbe Zakona o javnoj nabavi, pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje te pretjeranim i nerazumnim formalizmom uskratio tužitelju pravo na pravično vođenje postupka zajamčeno Ustavom RH i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda. Navodi kako javni naručitelj Odluku o poništenju postupka javne nabave je donio pozivom na članak 263. stavak 3. Zakona o javnoj nabavi ("Narodne novine", 120/16. i 114/22. – dalje: ZJN/2016) time da konkretni razlozi proizlaze iz točke 10. Zapisnika o pregledu i ocjeni ponuda koju nadalje citira. Ističe kako je u tijeku postupka javne nabave 28. lipnja 2024. tužitelj dostavio prometne

dozvole za pet vozila: autobuse marke ESREF KAROSER tip SPRINTER C-906-ESR01, registarskih oznaka: ZG-3584-IN, ZG-3586-IN, ZG-3587-IN, ZG-3590-IN i ZG-3591-IN. Navodi kako Pravilnik o posebnim uvjetima za vozila kojima se obavlja javni cestovni prijevoz i prijevoz za vlastite potrebe ("Narodne novine", 50/18.) i Pravilnik o tehničkim uvjetima vozila u prometu na cestama ("Narodne novine", 85/16., 24/17., 70/19., 60/20. i 79/23.) propisuju uvjete za vozila kategorije M2 i/ili M3-razred II (24 - 34 mjesta) te se poziva na prometne dozvole dostavljene 28. lipnja 2024. prema kojima svih pet vozila zadovoljavaju uvjete razreda II prema postojećim propisima, odnosno zadovoljavaju uvjete kategorije M3 prema postojećim propisima. Stoga smatra kako je dana 28. lipnja 2024. dostavio isprave i dokaze – prometne dozvole iz kojih nedvojbeno proizlazi da upisanim podacima u prometne dozvole svih pet vozila zadovoljavaju zatraženi uvjet kategorije M2 i/ili M3-razred II (24 – 34 mjesta) čak i da u samoj prometnoj dozvoli nije upisan razred vozila (II). Navodi kako je točno da su u prometnim dozvolama dostavljenim 28. lipnja 2024. za prije navedenih pet vozila pod (2) oblik karoserije očiglednom greškom javnopravnog tijela koje je izdalo prometne dozvole kao razred upisan RAZRED I umjesto RAZRED II. Ističe kako je u ovom postupku potrebno ocijeniti da li je tužitelj u predmetnom postupku javne nabave udovoljio uvjetima iz točki 5.4.2. dokumentacije o nabavi i da li je javni naručitelj neosnovano donio pobijano rješenje o poništenju postupka javne nabave u otvorenom postupku javne nabave bez da je u odnosu na ekonomski najpovoljnijeg ponuditelja primijenio odredbe koje se odnose na pojašnjenja ili ispravak očitih pogrešaka (članak 263. stavak 2., članak 264. stavak 4., članak 293. stavak 1. ZJN/2016). Citira odredbe članka 263. stavka 2., članka 264. stavka 4. pododjeljak 2., te članka 293. stavka 1. ZJN/2016. Ističe da je već iz samih prometnih dozvola dostavljenih 28. lipnja 2024. i dostavljenih tehničkih podataka o vozilima bilo vidljivo da raspolaže vozilima zatraženim dokumentacijom o nabavi (točka 5.4.2.4.) jer je to vidljivo iz tehničkih podataka upisanih u same prometne dozvole, a iz obrazloženja pobijane odluke tuženika vidljivo je da u smislu članka 108. stavak 2. ZUP-a tuženo tijelo nije osporilo iznošenje novih činjenica i dokaza u postupku dostavom ispravljenih prometnih dozvola 31. srpnja 2024. Navodi kako je iz izmjene/ispravka prometnih dozvola vidljivo je da se radi o istim vozilima identične registarske oznake, identičnog broja šasije te da su svi podaci apsolutno identični osim ispravljenog podatka iz rubrike (2) – I RAZRED ispravljen je u II RAZRED. Poziva se na članak 159. stavak 6. ZUP-a te navodi da je odmah nakon uočavanja očite omaške javnopravnog tijela, odnosno izdavatelja prometne dozvole zatražio izmjenu/ispravak u prometnoj dozvoli koji je izvršen 31. srpnja 2024. pa je u trenutku donošenja pobijane odluke – tijekom postupka javne nabave, tuženo tijelo nesporno raspolagalo činjenicama da tužitelj "ima na raspolaganju ili će imati na raspolaganju najkasnije do 30. lipnja 2024. (vlasništvo, leasing, zakup ili najam) minimalno dvadeset (20) vozila sukladno točkama 5.4.2.4. DON" smatrajući kako tuženik žalbu tužitelja nije mogao odbiti bez obzira na činjenicu da je omaška u prometnim dozvolama ispravljena 31. srpnja 2024. Tvrdi kako je postupanje tuženika bilo "prekomjerno formalističko", posebno upućuje na odluku Ustavnog suda U-III-2255/2011 od 27. rujna 2016. kao i odluku broj: U-III-4673/2008 od 20. svibnja 2009., naglašavajući da pogreške ili propusti nadležnih tijela ne smiju ići na štetu građana. Smatra da je javni naručitelj zbog banalne greške kod upisa u rubriku (2) oblik karoserije koji inače proizlazi iz točno upisanih podataka o masi i broju raspoloživih mjesta u samoj prometnoj dozvoli, bez da je primijenio odredbe članka 263., 264. i 293. ZJN/2016 poništio cijeli natječaj, iako je bilo očekivano da će tuženik

uvažiti ispravak banalne greške u tijeku žalbenog postupka. Smatra kako je nerazumljiv stav tuženika kojim odbija mogućnost primjene članaka 263., 264. i 293. ZJN/2016 s obrazloženjem da se ne radi o dokumentu koji gospodarski subjekt može nadopuniti ili objasniti zato jer je u pitanju javna isprava, citirajući pritom članak 293. spomenutog Zakona. Ističe kako razjašnjavanje, dopunjavanje, upotpunjavanje, dostava nužne dokumentacije upravo znači objasniti da su "tehnički podaci u prometnoj dozvoli kontradiktorni upisanim razredom u istoj", te zahtijevati izmjenu isprave u smislu članka 159. stavak 6. ZUP-a. Ističe kako članak 263. stavak 2. ZJN/2016 poziva se na članak 263. stavak 4. istog Zakona pa u situaciji kada postoji kontradiktoran podatak u javnoj ispravi – prometnoj dozvoli, javni naručitelj može dostavljeni podatak provjeriti kod izdavatelja dokumenta. Tužitelj dostavlja preslike tumačenja "pojašnjenja i upotpunjavanja ponude" u odluci Suda EU C-599/10 te predlaže uvid u presude Suda EU C-131/16 od 11. svibnja 2017., C-387/14 od 4. svibnja 2017. te C-324/14 od 7. travnja 2016. te dostavlja presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske UsII-237/2022 od 15. siječnja 2023. u kojoj su jasno izraženi stavovi suprotni stajalištima tuženika iz pobijane odluke. Predlaže da naslovni Sud po provedenom postupku donese presudu kojom se poništava osporeno rješenje tuženika od 20. kolovoza 2024. te da se poništi Odluka o poništenju u postupku javne nabave javnog naručitelja Grad Samobor, Trg kralja Tomislava 5, Samobor, broj odluke: klasa: 406-03/24-02/3, urbroj: 238-27-06/19-2437 od 12. srpnja 2024. te da mu se naknade troškovi upravnog spora po priloženoj specifikaciji troškova.

3. Tuženik se u odgovoru na tužbu poziva na dokumentaciju o nabavi te navodi kako je strankama u žalbenom postupku bila nesporna činjenica da je tužitelj dostavio preslike prometnih dozvola u kojima je naveden razred vozila I, dok je dokumentacijom o nabavi traženo raspolaganje vozilima razreda II. Navodi kako je prilikom odlučivanja o osnovanosti žalbenog navoda tužitelja uzeo u obzir prvenstveno zahtjev iz dokumentacije o nabavi, ali i odredbe mjerodavnih propisa iz kojih proizlazi da se tehničke i druge osobine i karakteristike vozila te pravo sudjelovanja u prometu dokazuju i javnom ispravom, odnosno prometnom dozvolom (članak 2. točka 91. Zakona o sigurnosti prometa na cestama – "Narodne novine", 67/08., 48/10., 74/11., 80/13., 158/13., 92/14., 64/15., 108/17., 70/19., 42/20., 85/22., 114/22. i 133/23. – dalje: ZSPC). Kako tužitelj nije dostavio prometne dozvole u kojima bi bilo potvrđeno da ponuditelj raspolaže potrebnim vozilima razreda II, a ujedno u žalbenom postupku naknadno su dostavljene nove prometne dozvole izdane 31. srpnja 2024., kojima nije potvrđen niti zahtjev iz dokumentacije o nabavi da ponuditelj ima na raspolaganju ili će imati na raspolaganju vozila traženih značajki najkasnije do 30. lipnja 2024., ispravljene javne isprave – prometne dozvole dostavljene su od strane tužitelja tek u žalbenom postupku, dok naručitelj u postupku pregleda i ocjene ponuda nije imao saznanja o ispravku prometnih dozvola te je odluku donio temeljem raspoložive dokumentacije dostavljene od strane tužitelja, a kojom nije dokazan traženi uvjet sposobnosti. Ističe da se uvjeti sposobnosti ne mogu dokazivati u žalbenom postupku, već u ponudi dostavom ažuriranih popratnih dokumenata i dodatno pojašnjavanjem ponude u postupku pregleda i ocjene ponude. Ističe kako tužitelj sasvim neosnovano smatra da je naručitelj bio dužan primijeniti odredbu članka 263. stavak 2. ZJN/2016 jer prema navedenoj odredbi naručitelj može pozvati ponuditelja da nadopuni i objasni zaprimljene dokumente pa se radi o mogućnosti, a ne i obvezi naručitelja. Navodi kako naručitelj tijekom provođenja postupka pregleda i ocjene ponude nije imao saznanja da bi se radilo o nedostajućim ili pogrešnim informacijama, a ujedno ovdje se radilo o

prometnim dozvolama – javnim ispravama koje izdaje nadležno tijelo koje ponuditelji nisu ovlašteni nadopunjavati i objašnjavati. Navodi kako tužitelj tek u tužbi ističe da je naručitelj trebao primijeniti odredbu članka 264. stavka 4. i odredbu članka 293. stavka 1. ZJN/2016, a predmetne tvrdnje tužitelj nije prethodno isticao u žalbi, pa isticanje istih u tužbi predstavlja nedozvoljeni beneficijum novorum te ukazuje na praksu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske. Ističe kako je odredba članka 264. stavka 4. ZJN/2016 primjenjiva samo u slučaju kada naručitelj sumnja u istinitost dostavljenih podataka od strane ponuditelja, a u konkretnom slučaju zbog same činjenice da se radi o javnoj ispravi naručitelj nije imao razloga sumnjati u javnu ispravu izdanu od nadležnog tijela. Stoga smatra da su neutemeljene tvrdnje tužitelja da je tuženik postupao "prekomjerno formalistički". Ukazuje na bogatu praksu naslovnog Suda kroz koju je zauzet stav da su postupci javne nabave strogo formalni te ističe da je tužitelj dužan postupati sa dužnom pažnjom tijekom pripreme i sastavljanja kao i prilikom dostave ažuriranih popratnih dokumenata, a tužitelj je u posjedu spornih prometnih dozvola bio od svibnja, odnosno lipnja 2022. te je imao više nego dovoljno vremena prekontrolirati točnost i potpunost podataka iz dokumentacije koja se odnosi na njegova vozila s kojima planira konkurirati u postupcima javne nabave. U odnosu na presude na koje se tužitelj poziva, tuženik ističe da se u tim presudama radi o pravnim shvaćanjima koja nisu primjenjiva na ovaj konkretni slučaj iz razloga jer se istu dotiču ispravljanju očitih materijalnih pogrešaka koje ponuditelji mogu ispraviti dok se u konkretnom slučaju radilo o javnim ispravama koje ponuditelji nisu ovlašteni niti nadopuniti niti objašnjavati. Stoga predlaže Sudu odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan, a u slučaju usvajanja tužbenog zahtjeva sam riješiti stvar u skladu s člankom 434. stavkom 4. ZJN/2016.

4. Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu ističe kako je postupak javne nabave usluge linijskog prijevoza putnika u cijelosti proveden u skladu s pravilima o postupku javne nabave koji provodi javni naručitelj te ističe kako osporava navode tužitelja iz tužbe da je iz prometnih dozvola dostavljenih 28. lipnja 2024. i dostavljenih tehničkih podataka o vozilima bilo vidljivo da tužitelj raspolaže vozilima zatraženim dokumentacijom o nabavi. Ponovno ukazuje da su prometne dozvole javne isprave koje ne podliježu niti nadopuni niti objašnjenju kako to smatra tužitelj pa se ne mogu smatrati dokumentacijom koju u smislu odredbe članka 263. stavka 2. ZJN/2016 ponuditelj, ovdje tužitelj, može nadopuniti i objasniti. Smatra kako tužitelj u tužbi neosnovano ukazuje na obvezu primjene članka 264. stavka 4., članka 293. stavka 1. ZJN/2016, a koji prigovor nije isticao u žalbenom postupku. Citira navedene odredbe zakona te ističe kako u konkretnom slučaju naručitelj nije imao osnovu za primjenu navedenih odredbi ZJN/2016 jer nije imao razloga sumnjati u istinitost, potpunost i točnost podataka navedenih u prometnoj dozvoli kao javnoj ispravi. Ističe kako tvrdnja tužitelja da je do dana 28. lipnja 2024. dostavio isprave i dokaze iz kojih nedvojbeno proizlazi da upisanim podacima u prometne dozvole svih pet vozila zadovoljavaju zatraženi uvjet kategorije M2 i/ili M3-razred II, jer je ovakva tvrdnja tužitelja u suprotnosti sa stvarnim činjenicama budući da iz dostavljenih isprava ni na koji način nije moglo biti utvrđeno da ponuđena vozila udovoljavaju uvjetima iz dokumentacije o nabavi. Ovo stoga jer je u prometnim dozvolama bio upisan razred vozila I koji nije propisan dokumentacijom o nabavi. Navodi kako tužitelj netočno prigovara da se sama kategorija M3 niti ne upisuje u prometnu dozvolu već proizlazi iz upisanog podatka u prometnoj dozvoli jer je u konkretnom slučaju navedeno kako se radi o kategoriji vozila M3 te je pod brojem (16), koje se prema dopuni kazala prometne dozvole odnosi na

vrstu vozila, također navedeno M3. Smatra kako je nejasan navod tužitelja kako je tuženik zauzeo stav da nove prometne dozvole nisu ispravak, odnosno dopuna važeće prometne dozvole, već da ispravkom nastaje novi dokument koji nema nikakve veze s vozilom za koje je ispravak prometne dozvole zatražen pa da je u tom smislu riječ o potpuno novoj dokumentaciji i novoj ponudi, pa takav stav tužitelj drži "nedopustivim pravnim nadmudrivanjem i nekritičnim pravnim formalizmom". Ističe kako je postupak javne nabave strogo formalni postupak koji ne daje mogućnost tumačenja priloženih dokumenata drukčije nego što je navedeno i propisano dokumentacijom o javnoj nabavi, a upravo ta formalnost postupka doprinosi jednakom tretmanu svih sudionika u postupku javne nabave, odnosno ponuditelja. Ističe kako je nedvojbeno da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovan pa predlaže da naslovni sud presudom u cijelosti odbije tužbeni zahtjev te da naloži tužitelju da naručitelju naknadi trošak odgovora na tužbu pod prijetnjom izvršenja prema dostavljenoj specifikaciji troška.

5. Tužitelj je ovome Sudu dostavio podnesak kojim se očituje na odgovore na tužbu dostavljene od strane tuženika i zainteresirane osobe u kojem ističe da je u istom predmetu javne nabave u dostavljenim prometnim dozvolama ispravno bio upisan razred kao "razred II", ali da je istovremeno kao broj sjedećih mjesta bio upisan broj 5, tuženik bi logikom kojom je donio pobijanu odluku (rješenje) jedino mogao zaključiti da je ponuditelj u tom postupku javne nabave "dokazao da ima na raspolaganju ili će imati na raspolaganju najkasnije do 30. lipnja 2024. vozila sa specifikacijama i u kategoriji i razredu zatraženim dokumentacijom o nabavi", iako je time ponuditelj umjesto zatraženih vozila – autobusa, u stvari ponudio osobna vozila. Poziva se na bogatu praksu Visokog upravnog suda koja baš ne pomaže javnom naručitelju i tuženiku, jer se ne radi o pitanju koje se tiče toga da je "postupak javne nabave u smislu odredbe članka 280. ZJN/2016 strogo formalan postupak" budući da to nije upitno. Ovdje se radi o tome da je sadržaj javne isprave takav da evidentno niti jedan naručitelj, niti tuženik očito nisu znali što je istinito i pravilno u javnoj ispravi koja im je dostavljena, ali su to zanemarili na štetu tužitelja. Smatra kako je tuženik u konkretnom slučaju morao prihvatiti primjenu odredbi koje se odnose na pojašnjenje ili ispravak očitih pogrešaka (članak 263. stavak 2., članak 264. stavak 4., članak 293. stavak 1. ZJN/2016.). Ističe da tužbom činjenično i pravno nije izišao iz okvira onoga o čemu se raspravljalo u upravnom postupku i o čemu je tuženik odlučivao u pobijanom rješenju. Navodi kako nije u pitanju "nedozvoljeni beneficium novorum" jer se tuženik mogao izjasniti o svim prigovorima koji se odnose na članke 263. stavak 2., 264. stavak 4. i 293. stavak 1. ZJN/2016. jer je takve prigovore tužitelj u žalbi jasno isticao. Isto tako smatra kako nije potrebno isticati numeraciju zakonskog članka ako se tuženikova žalba evidentno odnosi na te članke ZJN/2016. Navodi kako se u žalbi jasno pozvao na presudu naslovnog suda UsII-237/2022 a koja se presuda upravo odnosi na tumačenje i primjenu članka 293. ZJN/2016., što je tuženiku jasno jer to i navodi u pobijanoj odluci, a tužitelj u svojoj žalbi evidentno ističe potrebu primjene svih zakonskih rješenja ukoliko je dostavljenoj dokumentaciji bilo potrebno objašnjenje – očigledno je budući da ni javni naručitelj a ni tuženik nisu razumjeli ili pročitali što piše u dostavljenim prometnim dozvolama. Navodi kako niti tuženik, a niti zainteresirana osoba u svojem odgovoru na tužbu nisu komentirali činjenicu da je očigledna omaška u javnoj ispravi – prometnoj dozvoli, posljedica propusta javnopravnog tijela koje je pogrešno upisalo sam razred te ističe kako pogreške ili propusti nadležnih tijela ne smiju biti na štetu stranke i legitimna su bila očekivanja tužitelja da će javni naručitelj i tuženik sukladno tome postupiti. U svemu ostalom ostaje kod podnesene tužbe s

prijedlogom da se ista usvoji te da se tužitelju naknade troškovi po priloženoj specifikaciji.

6. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Odlučujući o zakonitosti osporene odluke u granicama tužbenog zahtjeva, pri čemu sud sukladno članku 47. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 36/24. – dalje: ZUS) nije vezan razlozima tužbe, ovaj Sud je ocijenio da tuženik nije povrijedio zakon donošenjem osporene odluke, a za odluku je dao valjano i iscrpno obrazloženje, odnosno naveo je razloge koji su utemeljeni na podacima spisa predmeta te na pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

8. U ocjeni zakonitosti osporenog rješenja sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporene odluke, kao i očitovanje stranaka tijekom upravno – sudskog postupka, te je na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja sukladno članku 114. stavku 3. ZUS-a utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

9. Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je naručitelj Grad Samobor, Samobor objavio 14. ožujka 2024. u Elektroničkom oglasniku javne nabave Republike Hrvatske (dalje: EOJN) poziv na nadmetanje s dokumentacijom o nabavi u otvorenom postupku javne nabave s ciljem sklapanja okvirnog sporazuma s jednim gospodarskim subjektom na četiri godine broj objave: 2024/S F02-0002195, predmet nabave: usluga javnog linijskog prijevoza putnika. Kriterij za odabir ponude ekonomski najpovoljnija ponuda koja se određuje na temelju cijene 72%, broja prijeđenih kilometara 20%, besplatnog wi-fi za putnike 1%, rezervnog vozila 3%, rampe za pristup osobama s invaliditetom 2% i ISO Certifikata 9001 2%.

10. U navedenom postupku javne nabave naručitelj je zaprimio dvije ponude i obje ocijenio nevaljanima te 12. srpnja 2024. donio odluku o poništenju postupka javne nabave.

11. Na navedenu odluku o poništenju žalbu je 22. srpnja 2024. izjavio ponuditelj Samoborček EU Grupa d.o.o., Samobor, tužitelj u ovom predmetu koji u žalbi u bitnome osporava zakonitost pregleda i ocjene ponuda tražeći poništenje odluke o poništenju postupka javne nabave, kao i naknade troškova žalbenog postupka.

12. Postupajući po navedenoj žalbi tuženik je žalbu osporenim rješenjem odbio kao neosnovanu.

Razmatrajući sadržaj tužbe, te očitovanje tuženika kao i dokaze priložene u spisu, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje tuženika ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga navedenih u tužbi. Naime, prema ocjeni ovoga Suda tuženik je svoju odluku temeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je pravilnom primjenom u osporenom rješenju odredaba ZJN/2016. i dokumentacije o nabavi, osnovano zaključio da žalba tužitelja protiv predmetne odluke o poništenju postupka javne nabave nije osnovana.

13. Tuženik je pri tome dao detaljnu i jasnu analizu činjenične i pravne situacije te naveo razloge kojima se rukovodio, zaključujući da žalbeni navodi tužitelja nisu osnovani, a koje razloge u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, jer su isti utemeljeni na pravilnoj ocjeni provedenih dokaza u postupku te na pravilnom tumačenju relevantnih odredaba mjerodavnog prava.

14. Naime, dokumentacijom o nabavi propisano je da ponuditelj mora u postupku javne nabave dokazati da ima na raspolaganju ili će imati na raspolaganju najkasnije do 30. lipnja 2024. godine (vlasništvo, leasing, zakup ili najam) između ostalog 5 (pet) vozila kategorije M2 i/ili M3 – razred II (24 – 34 mjesta), koji ispunjavaju uvjete propisane Zakonom o prijevozu u cestovnom prometu, Pravilniku o posebnim uvjetima

za vozila kojima se obavlja javni cestovni prijevoz i prijevoz za vlastite potrebe ("Narodne novine", broj 50/18.). Isto tako, dokumentacijom o nabavi propisano je da će kao ažurirani popratni dokument, naručitelj od ekonomski najpovoljnijeg ponuditelja zatražiti preslike prometnih dozvola za svako ponuđeno vozilo.

15. Prema podacima spisa predmeta proizlazi kako je među strankama nesporno da je tužitelj u ažuriranim popratnim dokumentima među ostalim, dostavio popratne prometne dozvole za vozila reg. oznaka ZG 3584-IN, ZG 3586-IN, ZG 3590-IN, ZG 3587-IN i ZG 3591-IN u kojima je navedena kategorija vozila I razred, iako je točkom 5.4.2.4. dokumentacije o nabavi propisano da ponuditelj mora u postupku javne nabave dokazati da ima na raspolaganju ili će imati na raspolaganju najkasnije do 30. lipnja 2024. godine (vlasništvo, leasing, zakup ili najam, među ostalim, 5 (pet) vozila kategorije M2 i/ili M3 – razred II (24 – 34 mjesta). Prilikom odlučivanja o osnovanosti žalbenih navoda tužitelja tuženik je uzeo u obzir zahtjev iz dokumentacije o nabavi, rukovodeći se pri tome odredbama mjerodavnih propisa iz kojih proizlazi da se tehničke i druge osobine i karakteristike vozila te prava sudjelovanja u prometu dokazuju javnom ispravom – prometnom dozvolom, sukladno odredbi članka 2. točka 91. ZSPC-a.

16. Nesporno je, prema podacima spisa predmeta da je tužitelj u žalbenom postupku dostavio nove prometne dozvole izdane 31. srpnja 2024., iako je prema dokumentaciju o nabavi navedenu sposobnost trebao dokazati najkasnije do 30. lipnja 2024.

17. Prema ocjeni ovoga Suda, imajući na umu sve naprijed navedeno pravilno ocjenjuje tuženik kada navodi da tužitelj nije dokazao traženu sposobnost, zbog čega je naručitelj u konkretnom slučaju ponudu tužitelja pregledao i ocijenio u skladu s odredbom članka 290. ZJN/2016., sukladno uvjetima i zahtjevu iz dokumentacije o nabavi. Isto tako, prema ocjeni ovoga Suda pravilno zaključuje tuženik kada navodi da se uvjeti sposobnosti odnosno zahtjevi iz dokumentacije o nabavi ne mogu dokazivati u žalbenom postupku, već u ponudi te dostavom ažuriranih popratnih dokumenata i dodatno pojašnjavanjem ponude u postupku pregleda i ocjene ponude, ocjenjujući kako je naručitelj prilikom pregleda i ocjene ponude postupao s povjerenjem u javne isprave. Sud prihvaća ocjenu tuženika da naručitelj nije imao razloga sumnjati u javnu ispravu izdanu od nadležnog tijela pa zbog toga u postupku pregleda i ocjene ponuda nije imao osnove utvrditi da su dostavljeni podaci nepotpuni i pogrešni, zbog čega se tužitelj tek u tužbi poziva na odredbe članka 264. stavak 4. i članka 293. stavka 1. ZJN/2016.

18. Osim toga, ovaj Sud nalazi da se prigovori o kojima tuženik nije imao prilike meritorno se izjasniti, ne mogu razmatrati u sporu u zakonitosti tog rješenja.

19. Prema ocjeni ovoga Suda pravilno primjećuje tuženik da je tužitelj bio dužan postupati s dužnom pažnjom tijekom pripreme i sastavljanja ponude, što je u konkretnom slučaju izostalo, ako se u obzir uzme činjenica da je u posjedu spornih prometnih dozvola bio od svibnja, odnosno lipnja 2022. godine.

20. Prilikom ocjene osnovanosti tužiteljevih prigovora da je tuženik postupao "prekomjerno formalistički" i uskrati prava na pravično vođenje postupka, treba imati na umu da je postupak javne nabave sam po sebi strogo formalan postupak, zbog čega se navedeni prigovori u konkretnom slučaju ne mogu ocijeniti osnovanima.

21. Imajući na umu sve navedeno, osporeno rješenje doneseno je u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo iscrpno obrazložene razloge sukladno članku 425. stavak 3. ZJN/2016.

22. Kako tužitelj nije uspio u predmetnom upravnom sporu odbijen je njegov zahtjev za naknadu troškova upravnog spora na temelju odredbe članka 147. stavka 1. i članka 148. stavak 1. ZUS-a (točka II. izreke).

23. Zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova za sastav odgovora na tužbu je odbijen, jer podnesak, po ocjeni ovoga Suda nije utjecao na odluku Suda o osnovanosti tužbe tužitelja, pa se navedeni trošak ne smatra opravdanim izdatkom učinjenim u povodu spora sukladno odredbi članka 144. stavak 1. ZUS-a (točka III. izreke).

24. S obzirom na navedeno trebalo je na temelju odredbe članka 116. stavka 1. ZUS-a odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 26. rujna 2024.

Predsjednik vijeća
Ante Galić

Broj zapisa: **9-3086d-83aaa**

Kontrolni broj: **0f2cd-ecae4-56357**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Ante Galić, O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki upravni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.